

JACQUELINE WINSPEAR

A stylized illustration in shades of orange, grey, and black. On the right, a woman in a dark coat and hat stands with her back to the viewer. On the left, a man in a dark coat holds a large umbrella, and a smaller child with an umbrella stands in front of him. In the background, the silhouette of the Big Ben clock tower is visible against a textured orange background.

MAISIE DOBBSIN ENSIMMÄINEN JUTTU

"Ihastuttava sekoitus
mysteeriä, romanssia ja
sotienvälisen Englannin
tunnelmaa"

PUBLISHERS WEEKLY

TAMMI

JACQUELINE WINSPEAR

MAISIE DOBBSIN
ENSIMMÄINEN JUTTU

SUOMENTANUT TUULIA TIPA

TAMMI
HELSINKI

The excerpt from "Disabled" by Wilfred Owen, from *The Collected Poems of Wilfred Owen*, copyright © 1963 by Chatto & Windus, Ltd. is reprinted by permission of New Directions Publishing Corp.

Runon suomennos: Päivi Koivisto-Alanko

Ensimmäinen painos

Englanninkielinen alkuteos *Maisie Dobbs* ilmestyi Isossa-Britanniassa 2003.

Copyright © 2003 by Jacqueline Winspear

Suomenkielinen laitos © Tammi ja Tuulia Tipa 2025

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

Painettu EU:ssa

ISBN 978-952-04-7332-7

Tuoteturvallisuusasioihin liittyvät tiedustelut: tuotestavastuu@tammi.fi

Tämä kirja on omistettu isäisäni
ja äidinäitini muistolle.

* * *

JOHN ”JACK” WINSPEAR haavoittui Sommen taistelussa heinäkuussa 1916 vakavasti alaraajoistaan. Toivuttuaan hän palasi työhönsä Kaakkois-Lontoon katukauppiaksi.

CLARA FRANCES CLARK, o.s. Atterbury, työskenteli ensimmäisen maailmansodan aikana Woolwich Arsenalin ammustehtaalla. Hän menetti osittain näkönsä räjähdyksessä, jossa moni samalla osastolla hänen rinnallaan työskennellyt tyttö sai surmansa. Clara meni myöhemmin naimisiin ja sai kymmenen lasta.

Edessä on monta tuskan vuotta
sairaskodin tietäväistä huolta
täynnä lohtua niin laupiasta.
Joka naisen katse kääntyy tuolta
kohti miestä ehjää, kokonaista.
Miten kylmä onkaan ilta! Eikö kukaan
auta uneen? Eikö kukaan?

Viimeinen säkeistö Wilfred Owenin runosta ”Sotainvalidi”.
Runon ensimmäinen luonnos on Craiglockhartista, sota-
psykoosista kärsineiden upseerien sairaalasta, lokakuulta
1917. Owen kaatui 4.11.1918, vain viikkoa ennen sodan lop-
pua.

KEVÄT 1929

ENSIMMÄINEN LUKU

Vaikka nainen ei olisikaan astunut Warren Streetin metroaseman kääntöportista viimeisenä, Jack Barkerilta tuskin olisi jäänyt huomaamatta pitkä, hoikka olento laivastonsinisessä, reisimittaisessa jakussa ja yhteensopivassa, siromuotoisen nilkan paljastavassa lyhyessä vekkihameessa. Jackin vanha äiti olisi tuumannut, että naisella oli ”ryhdikäs olemus”. Hartiat pysyivät takana ja pää pystyssä, kun nainen veti käsiinsä mustat hansikkaat jokseenkin nukkavierun mustan salkun lipeämättä hänen otteestaan.

”Rikas perijätär”, Jack mutisi itsekseen. ”Turhantärkeä hepsankeikka.”

Jack oletti naisen kävelevän vain ohitse ja tömisteli jalkojaan, vaikkei se lainkaan lievittänyt pakkasen nipistelyä naulapohjaisissa kengissä. Hän leväytti viisi *Daily Expressin* numeroa käsivarrelleen viuhkaksi odottaen jonkin taksiauton pian pysähtyvän jarrut kirskuen ja käden työntyvän ikkunasta vaaditut killingit valmiina.

”Päivää – saisinko yhden *Expressin*?” pyysi hunajainen ääni.

Sanomalehtimyyjä nosti katseensa hitaasti silmiin, joiden sävy toi mieleen kesäisen keskiyön ja näytti Jackista sinistäkin tummemmalta. Nainen ojensi rahoja.

”Totta kai, olkaa hyvä. Melkoisen vilakka tänään.”

Nainen hymyili, ja lehden otettuaan hän vastasi vielä ennen kuin kääntyi: ”No, on totisesti. Niin vilakka että tuli takassa jäätyy. Parempi että haette lämmintä juotavaa ennen kuin jäädytte siihen paikkaan.”

Jack ei olisi osannut sanoa, minkä tähden jäi seuraamaan naisen kävelyä Warren Streetiä pitkin Fitzroy Squarelle päin. Yksi asia oli kuitenkin selvä: naisella oli kenties ryhdikäs olemus, mutta rikkaita perijättäriä hän ei ollut, sen oli puhetapa paljastanut.

Warren Streetin päässä Maisie Dobbs pysähtyi Yrjöjen aikaisen, verrattain ränsistyneen kaupunkipientalon mustalle etuovelle, työnsi *Daily Expressin* vasempaan kainaloonsa, avasi varovasti salkkunsa ja veti esiin kirjekuoren, joka sisälsi kirjeen vuokraisännältä sekä kaksi avainta. Kirjeessä neuvottiin tuuppaamaan ulko-ovea avaimen vääntämisen jälkeen reippaasti, syyttämään portaiden alapään kaasulamppu varovasti, varomaan ensimmäisen portaikon ylintä rappua – se oli korjauksen tarpeessa – ja lukitsemaan oma ovi iltaisin lähtiessä. Ohjeistuksessa luki niin ikään, että talonmies Billy Beale voisi neiti Dobbsin niin toivoessa kiinnittää hänen nimikyltinsä ulko-oveen, vaikka saattoihan neiti niin halutessaan – kirjeessä vihjattiin – pysytellä nimettömänäkin.

Maisie virnisti. Minähän haluan asiakkaita, hän totesi mielessään. Nimettömänä pysyttely ei ajaisi asiaani laisinkaan.

Maisie epäili, että vuokranantaja herra Sharp tuskin oli terävyyteen viittaavan nimensä veroinen, vaan esittäisi joka tapaamisella epäilemättä tuiki tarpeettomia kysymyksiä. Vuokranantajan antamat ohjeet osoittautuivat kuitenkin päteviksi: ovi vaati toden totta tuuppauksen, vaikka kaasulampun syyttäminenkin ei juuri tuonut apua portaikon tunkkaiseen pimeyteen. Paikka kaipasi selvästi pieniä parannuksia, mutta

kaikki aikanaan. Nyt Maisiella oli töitä, vaikka hänellä ei vielä varsinaisia tapauksia ollutkaan.

Varoen viimeistä rappua Maisie astui toiseen kerrokseen, sytytti porrastasanteen valon ja käveli suoraan vasemmalle ruskeaksi maalatun oven luo, jossa oli himmeälasinen ikkuna ja jonka ovenkahvasta roikkui Vuokrataan-kylltti. Maisie otti kyltin pois, työnsi avaimen lukkoon, avasi oven ja veti syvään henkeä ennen astumista uuteen toimistoonsa. Pelkkä yksittäinen huone se oli ja siinä kaasutakka, kaasulamput joka seinällä sekä ylös avautuva liukuikkuna, josta oli näkymä kadun toisen puolen rakennukseen ja katoille sen takana. Huoneessa oli myös tammipuinen kirjoituspöytä, epäilyttävän huterana pöytään sopiva tuoli sekä vanha arkistokaappi ikkunan oikealla puolella.

Lady Rowan Compton, Maisien suojelija ja entinen työnantaja, oli ollut oikeassa: erityisen kunniallista aluetta Warren Street ei ollut. Jos Maisie kuitenkin pelaisi korttinsa oikein, hän saisi vuokran maksettua, ja jotain jäisi vielä ylikin summasta, jolla Maisie oli antautunut rokottamaan säästöjään. Ei hän mitään hienostotoimistoa kaivannut, mutta ei toisaalta suoranaista murjuakaan. Ei, hän tarvitsi jotakin siltä väliltä, jotakin kaikille sopivaa keskeiseltä paikalta, mutta ei aivan kaiken hulinan keskeltä. Tässä Bloomsburyn pikku kolkassa oli jotakin mukavaa. Sanottiin, että Fitzroy Squarella saattoi istahtaa teelle miltei kenen kanssa tahansa ja illastaa samassa pöydässä kreivittären ja kirvesmiehen kanssa, joista kumpikaan ei arkaillut seuralaistaan. Kyllä vain, Warren Street olisi toistaiseksi vallan sopiva paikka. Nimikyltti vain tuotti vielä vaikeuksia. Kylttiasiaa Maisie ei ollut vielääkään ratkaissut.

Lady Rowan oli heidän tavatessaan kysynyt: ”No, kultaseni, miksi aiot kutsua itseäsi? Mehän tiedämme kaikki, mitä sinä teet, mutta millä nimellä ajattelit harjoittaa liiketoimintaa?

Ethän voi sanoa vain niin kuin asia on. 'Löytää kadonneet, niin elävät kuin kuolleetkin, silloinkin kun he oikeastaan etsivät itseään' ei käy päinsä. Meidän olisi keksittävä jotakin ytimekästä, jotain mistä ainutlaatuiset kykysi tulevat ilmi."

"Olin ajatellut 'Hienovaraista tutkintapalvelua'. Mitä sanotte?"

"Mutta kultaseni, eihän siitä ilmene lainkaan, kuinka käytät päätäsi – ei se kerro, mitä todella teet."

"En minä varsinaisesti omaa päätäni käytä, vaan toisten. Minä vain esitän kysymykset."

"Soojaa! Entäpä 'Hienovarainen aivotutkintapalvelu'?"

Maisie hymyili lady Rowanille ja kohotti kulmiaan vanhemman naisen ehdotuksesta muka tyrmistyneenä. Hän istui luontevasti takan edessä entisen työnantajansa kirjastossa; samaa takkaa hän oli aikanaan kuurannut aroin, taloustyössä kovettunein palvelustytön käsin.

"Enhän minä mikään aivokirurgi ole. Mietin asiaa vielä hieman. Haluaisin saada nimen juuri oikein."

Harmaahapsinen aristokraatti nojautui Maisien puoleen ja taputti tätä polvelle. "Olen varma, että minkä nimen sitten valitsetkin, menestyt erinomaisesti. Kerrassaan erinomaisesti." Niin sitten kävi, että kun talonmies Billy Beale koputti oveen viikko sen jälkeen, kun Maisie oli muuttanut Warren Streetin toimistoonsa, ja kysyi, olisiko etuoveen kiinnitettäväksi nimikylttiä, Maisie ojensi hänelle messinkisen laatan, jossa luki: "M. Dobbs. Liike- ja yksityisasioiden tutkintaa".

"Minne haluaisitte tämän? Oven vasemmalle vai oikealle puolelle?"

Talonmies kallisti päätään hitusen puhutellessaan Maisiea. Billy oli kolmissakymmenissä, suunnilleen satakahdeksankymmmentäsenttinen, lihaksikas ja roteva, tukka auringonpolttaman vehnän värinen. Mies vaikutti ketterältä ja pyrki

tarkoin salaamaan nilkutuksensa, jonka Maisie oli huomannut oitis.

”Kummalla puolella muut nimet ovat?”

”Vasemmalla, mutta teinä en kyllä panisi kylttiä siihen.”

”Niinkö, herra Beale? Minkä takia?”

”Billy. Sanokaa vain Billy. Niin, ihmisillä ei kai ole kauheasti syytä katsoa vasemmalle. Niidenhän pitää tarttua ovennuppiin, ja se on oikealla. Siihen niiden katse heti ajautuu, kun ne tulee ylös portaita – ensin kolkuttimeen, siihen leijonapäähän, ja sitten ovennuppiin, joka on oikealla. Kyllä minä sen siihen panisin. Jos siis tahdotte asiakkaita.”

”No, pannaan kyltti sitten oikealle. Kiitos, herra Beale.”

”Billy. Sanokaa vain Billy.”

Billy Beale lähti kiinnittämään messinkikylttiä. Maisie huokaisi syvään ja hieroi niskaansa kohdasta, jossa huoli aina tuntui sen asettuessa seuralaiseksi.

”Neiti...”

Billy pisti päänsä ovenraosta, koputti epävarmana ikkunalasiin ja riisui hattunsa.

”Niin, herra Beale?”

”Billy vain. Olisiko teillä vielä hetki?”

”Toki, tulkaa vain sisään. Mikä hätänä?”

”Voisinko kysyä yhtä asiaa? Vähän henkilökohtainen juttu.” Billy jatkoi vastausta odottamatta. ”Olitteko hoiturina? Joukkosidontapaikassa? Bailleulin lähellä?”

Maisie tunsu sisällään väkevän piston ja nosti vaistomaisesti oikean käden rinnalleen, mutta olemus ja ääni pysyivät tyyninä.

”Olin. Kyllä minä olin.”

”Tiesinhän!” Billy huudahti ja löi lakilla polveaan. ”Tiesin heti, kun näin nuo silmät. Muuta sieltä en muistakaan. Vaan teidän silmät. Tohtori käski keskittyä tuijottamaan jotakin

sillä aikaa kun hän hoiteli jalkaa. Niinpä mä sitten katsoin teidän silmiin. Te ja se tohtori pelastitte tämän jalan. Täynnä kranunsirpaleitahan se on, mutta te kaksi sen pelastitte. Mikä hänen nimi olikaan?”

Maisien kurkku tuntui halvaantuvan toviksi. Sitten hän nielaisi ankarasti. ”Simon Lynch. Kapteeni Simon Lynch. Tarkoitatte kaikei häntä.”

”En ikänä unohtanut teitä. En ikänä. Kyllä te vain pelastitte mun hengen.”

Maisie nyökkäsi pyrkien pitämään muistonsa siellä, minne oli sisimmässään ne karkottanut ja mistä ne saisivat ilmaantua vain hänen luvallaan.

”No, nyt sitten. Jos milloinkaan tarvitsette mitään, huikatkaa vain. Aina palveluksessanne. Melkoinen onnenpotku tavata näin, vai mitä? Jahka pääsen kertomaan emännälle... Jos tarvitsette mitään, sanotte vain. Mitä tahansa.”

”Kiitos. Suurkiitokset. Minä ilmoitan, jos tarvitsen jotain. Niin, ja herra... Billy, kiitos kyltistä.”

Billy Beale punastui ja nyökkäsi, painoi lakin auringon vaalentamille hiuksilleen ja lähti.

Onnekasta, Maisie tuumi. Sotaa lukuun ottamatta elämäni on tähän saakka ollut onnekasta. Hän istuutui huteralle tammituolille, pudotti kengät ja hieroi jalkojaan. Jalkoja, joissa Ranskan kylmä ja märkä ja lika yhä tuntui. Jalkoja, jotka eivät olleet lämmenneet kunnolla enää kahteentoista vuoteen, eivät sitten vuoden 1917.

Maisie muisti Simonin istumassa puun alla South Downsissa Sussexissa – kuin toisessa elämässä, siltä nyt tuntui. Heillä oli ollut lomaa samaan aikaan, mikä ei tietenkään ollut varsinainen ihme, mutta vaikeasti järjestettävissä kuitenkin, ellei ollut suhteita oikeissa paikoissa. Lämmin päiväkkään ei ollut saanut heidän mielteitään tyystin irtoamaan taistelusta, sillä Kanaa-

lin toiselta puolen kaikui tykkitulen kumu, jonka uhkaavuutta väliin levittyvä maa ja meri eivät onnistuneet heikentämään. Maisie oli tuolloin valittanut, ettei pääsisi kuunaan eroon Ranskan kosteudesta, ja Simon oli riisunut hymyillen hänen kävelykenkensä hieroakseen lämpöä hänen jalkoihinsa.

”Taivaan tähden, miten sinulla edes voi olla näin kylmät jalat, etkä ole vielä kuollut?”

He nauroivat kumpikin, mutta hiljenivät sitten. Sellaisina aikoina kuolema ei ollut naurun asia.

TOINEN LUKU

Pieni toimisto oli muuttunut niinä kolmenakymmenenä päivänä, jotka Maisie oli nyt pitänyt sitä hallussaan. Kirjoituspöytä oli siirretty kulmaan leveään liukuikkunaan nähden, niin että Maisie saattoi työn lomassa katsahtaa kattojen ylitse. Tavattoman uudenaikainen musta puhelin oli sijoitettu pöydälle lady Rowanin vaatimuksesta: ”Ei kukaan voi millään muotoa harjoittaa liiketointia ilman telefonia. Masiina on välttämätön, tyystin välttämätön.” Jos Maisielta kysyttiin, välttämätöntä olisi nyt lähinnä kuulla puhelimen käskevä pirinä hiukan useammin. Billy Bealekin oli viime aikoina alkanut ehdotella pikku parannuksia.

”Eihän tänne voi kutsua asiakkaita tarjoamatta teekuposta. Antakaapa, kun teen tuosta kaapista avonaisen, asennan siihen kaasukeittimen ja siinä se. Homma käy käden käänteessä, ja niin saatte teenkeittovehkeet. Mitäs neiti tuumaa? Voin kipaista hakemassa vähän lautatavaraa kaiffarin verstaalta ja vetää teille tähän kaasun. Ei vaivaa laisinkaan.”

”Hienoa, Billy. Se olisi oikein hienoa.”

Maisie huokaisi. Kaikki tuntuivat tietävän, mikä hänelle oli parhaaksi. Hyvää he tietenkin tarkoittivat, mutta eniten hän kaipasi nyt asiakkaita.

”Antaisinko etukäteen rahaa tarvikkeisiin?”

”Ei mitään rahoja”, Billy vastasi ja kopautti etusormella nenänpieltään. ”Kaikki on jo maksettu, jos ymmärrätte yskän.”

Maisie kohotti kulmaansa ja salli itselleen leveän hymyn. ”Ymmärrän hyvin. Mitä silmä ei näe, sitä sydän ei sure.”

”Näin on. Jättäkää koko homma vain mun huoleksi. Se käy alta aikayksikön, ja sitten voitte ottaa vieraat vastaan suuren maailman tyyliin.”

Billy pani lakin takaisin päähän, nosti etusormen lippaan lähtönsä merkiksi ja sulki oven perässään. Maisie nojautui taakse tuolissaan, hieroi väsyneitä silmiään ja katseli myöhäisiltapäivän kattojen ylitse. Katse viiپی taivaanrannassa, mistä aurinko lähti lämmittämään toisen maanosan rantoja ja jätti jälkeensä ruusunpunaisen vivahteen Lontoon ylle pitkän päivän päätteeksi.

Maisie laski katseensa takaisin käsinkirjoitettuihin muistiinpanoihinsa ja palasi lukemaan juuri laatimansa raportin luonnosta. Kyseinen tapaus oli vähäpätöinen, mutta Maurice Blanche oli opettanut hänelle yksityiskohtaisten muistiinpanojen arvon. Maisien oppiaikana Blanche oli teroittanut aina, että mitään ei sopinut jättää muistin varaan, kiveäkään ei jätetty kääntämättä ja pieninkin huomio luetteloiitiin. Kaikki, *aivan* kaikki, aina kohteen tiettyinä päivinä käyttämien kenkien väriin saakka, oli kirjattava muistiin. Säätilaa oli kuvailtava, tuulen suunta huomioitava, kukkivat kukat ja syöty ruoka lisättävä muistiinpanoihin. Kaikki oli kuvattava ja tallennettava. ”Kirjoita kaikki muistiin, ehdottomasti ja kokonaisuudessaan, kaikki täytyy kirjoittaa”, opettaja neuvoi. Jos Maisie olisi saanut šillingin joka kerta, kun kuuli sanat ”ehdottomasti ja kokonaisuudessaan”, hän olisi varmastikin voinut jäädä saman tien eläkkeelle.

Maisie hieroi niskaansa toistamiseen, sulki kansion ja venytteli käsiään. Ovikellon matala räminä rikkoi hiljai-

suuden. Ensin Maisie luuli, että joku oli vetänyt kahvasta vahingossa. Billy oli asentanut ulko-oveen kellon, joka soi Maisien toimistossa, mutta toistaiseksi uuden kojeen ääntä oli kuultu hyvin harvoin. Vaikka Maisie oli työskennellyt pitkään Maurice Blanchen rinnalla, oman nimen vakiinnuttaminen ilman 76-vuotiaana eläköitynyttä Mauricea oli osoittautumassa todelliseksi haasteeksi. Kello soi toistamiseen.

Maisie silotteli hameensa, taputteli irtosuortuvat kuriin ja riensi sitten alakertaan.

”Hyvää...” Mies empi ja katsoi sitten liivintaskusta vetämänsä kelloa kuin varmistuakseen vuorokaudenaikaan sopivasta toivotuksesta. ”Hyvää iltaa. Nimeni on Davenham, Christopher Davenham. Tulin tapaamaan herra Dobbsia. En ole varannut aikaa, mutta minulle vakuutettiin, että herra Dobbs ottaisi kyllä vastaan.”

Mies oli pitkä, Maisie arvioi 188-senttiseksi. Hieno tweed-puku, hattu jota mies nosti juuri oikeaan aikaan mutta jonka hän laski ripeästi takaisin. Laadukkaat nahkakengät, todennäköisesti miespalvelijan kiillottamat. Kainalossa oli rullalla *The Times*, mutta sen sisään oli pyöräytetty lehti tai pari kirjoituspaperia, jotka näkyivät juuri ja juuri. Miehen omat muistiinpanot, Maisie tuumi. Pikimusta tukka oli kammattu taakse ja öljytty, viikset huolitellut. Christopher Davenham oli siinä neljäkymmenen kahden tai neljäkymmenen kolmen. Esittelystä oli kulunut vasta sekunteja, mutta Maisie oli miehestä jo selvillä. Sodassa Davenham ei ollut ollut. Jonkin vapautukseen oikeuttavan ammatin edustajia, Maisie arveli.

”Tulkaa sisään. Tälle illalle ei ole muita tapaamisia, joten teillä kävi tuuri.”

Maisie johdatti Christopher Davenhamin ylös toimistoonsa ja kehotti tätä istuutumaan uuteen vierastuoliin itseään vastapäätä. Lady Rowanin autonkuljettaja oli tuonut tuolin vasta

viime viikolla jälleen yhtenä lahjana Maisien liiketoiminnan alkutaipaleelle.

Davenham katseli tovin ympärilleen odottaen jonkun astuvan esiin, mutta nuori nainen esittelikin itsensä.

”Maisie Dobbs. Palveluksessanne, herra Davenham.” Maisie heilautti kättään uudelleen tuolin puoleen. ”Istukaa, olkaa niin hyvä. Ja kertokaahan sitten, kuinka löysitte minut.”

Christopher Davenham peitti yllätyksensä hyvin; hän veti povitaskusta pellavanenäliinan ja yskähti siihen. Nenäliina oli niin vastikään pesty ja silitetty, että laskokset olivat yhä veitsenterävät. Davenham taitteli nenäliinan silitysraudan painamien täsmällisten viivojen mukaan ja työnsi takaisin taskuunsa.

”Neiti... Dobbs. Niin, tuota... Asianajajani suositteli teitä lämpimästi.”

”Kuka asianajajanne on?”

Maisie kallisti päätään kysymystä korostaakseen ja ohjatakseen keskustelun hedelmällisemmälle maaperälle.

”Mmm, Blackstone ja Robinson. Joseph Robinson.”

Maisie nyökkäsi. Lady Rowan jälleen. Joseph Robinson oli ollut lady'n henkilökohtainen lainopillinen neuvonantaja jo ainakin neljäkymmentä vuotta. Eikä herra Robinson sietänyt typeryyksiä silmissään, elleivät he sitten maksaneet hänelle – ja maksaneet hyvin.

”Hän on ollut perheemme asianajaja jo vuosia. Jos nyt olen rehellinen, yllätyin hieman. Odotin miesetsivää. Mutta Robinson tietää asiansa, joten jatketaan vain.”

”Hyvä, jatketaan. Ehkä voitte kertoa, mikä teidät tuo luokseni.”

”Vaimoni.”

Maisien vatsassa muljahti. Voi taivas – kaiken hänen oppinsa, hänen koulutuksensa, Mauricen Blanchen kanssa

koetun menestyksen jälkeen, tähänkö oli tultu? Joutuisiko hän tutkimaan kolmoisdraamaa? Maisie suoristi kuitenkin selkensä kuunnellakseen tarkasti, ja mielessä soi Blanchen neuvo: ”Erytynen kätkeytyy arkisen taa. Älä olela mitään.”

”Minkä tähden vaimonne?”

”Minulla on... Minulla on syytä uskoa, että hänen tunteensa ovat löytäneet toisen kohteen. Olen epäillyt sitä jo jonkin aikaa, ja minun on nyt saatava tietää, pitävätkö epäilykseni paikkansa.”

Maisie nojautui tuolissaan taakse ja katsoi Christopher Davenhamia suoraan silmiin. ”Hyvä herra Davenham, ensin näkin minun on kerrottava, että joudun esittämään teille joitakin kysymyksiä. Ne eivät välttämättä ole luonteeltaan sellaisia, joihin on helppo tai mukava vastata. Esitän lisäkysymyksiä vastauksistanne ja uusia kysymyksiä kysymyksistännekin. Se on työtäni. Työskentelytapani ovat ainutlaatuiset. Samoin ovat palkkionikin.”

”Rahasta tässä ei tule ongelmaa.”

”Hyvä. Kysymyksistä kuitenkin saattaa tulla.”

”Jatkakaa.”

”Kertoisitteko, mitä henkilökohtaisia todisteita teillä on sen tueksi, että vaimonne olisi jollain tavoin uskoton?”

”Hän lähtee joka viikko, poikkeuksetta, tiistaisin ja torstaisin kotoa heti, kun olen lähtenyt konttoriin, ja palaa vasta juuri ennen minua.”

”Mutta herra Davenham, eihän poissa kotoa vietetty aika ole mikään syy uskoa, että teitä petetään.”

”Valheet ovat.”

”Jatkakaa vain.” Maisie kirjoitti muistikirjaansa irrottamatta katsettaan hetkeksikään Davenhamista; taito sai miehen hermostuneeksi.

”Vaimoni sanoo, että on käynyt ostoksilla, tavannut ystäviä

tai äitiään – mutta tarkemmin tutkittaessa selviää, että jos sellaisia käyntejä tosiaan on ollut, ne ovat vieneet vain tunnin. Ne ovat selvästikin vain hämäystä.”

”Onhan kuitenkin muitakin vaihtoehtoja. Voisiko vaimonne käydä esimerkiksi lääkäriellä? Onko hän ryhtynyt opiskelemaan? Mitä muita syitä selvityksenne ovat kattaneet? Voihan poissaoloille olla täysin viaton selitys.”

”Eikö sen selvittäminen juuri ole teidän tehtävänne? Seuratkaa häntä, niin näette, että olen oikeassa.”

”Herra Davenham. Henkilön seuraaminen loukkaa aina hänen yksityisyyttään. Jos otan tämän jutun hoidettavakseni – ja minullakin on tässä sananvaltaa – otan kontolleni enemmän kuin vain kysymyksen siitä, kuka teki mitä ja milloin. Otan teidän ja vaimonne hyvinvoinnin vastuulleni tavalla, jota ette ehkä ole tullut ajatelleeksi. Sanokaahan, mitä aiotte tehdä hankkimillani tiedoilla?”

”No, minä... Käytän niitä. Se jääköön asianajajani päätettäväksi.”

Maisie painoi kädet yhteen kasvojensa eteen niin, että ne juuri ja juuri koskettivat nenää, kuin rukousasentoon. ”Kysynpä toista asiaa. Millainen arvo avioliitolla teille on?”

”Mikä kysymys tuo nyt oikein on?”

”Kysymys, johon odotan vastausta, jos minun halutaan ottavan asiaa tutkittavakseni.”

”Korkea arvo. Lupaukset on tehty pidettäväksi.”

”Entä millaista arvoa annatte ymmärtämykselle, myötätunnolle, anteeksiannolle?”

Davenham vaikeni. Hän risti jalkansa, silitti tweedhousuja ja kumartui hieraisemaan olemattoman naarmun kiilloteuista nahkakengistään, ennen kuin vastasi. ”Hiivatti soikoon!”

”Herra Davenham...”

”Ei minulta myötätuntoa puutu, mutta on minullakin ylpeyteni. Vaimoni ei suostu paljastamaan toimiensa laatua niin päivinä, joina hän on poissa kotoa. Olen tullut tänne saadakseni tietää totuuden.”

”Tietenkin. Totuuden. Voin toki hankkia teille totuuden, mutta meidän on ensin tehtävä sopimus – teidän täytyy luvata, että kun saatte raporttini ja tiedätte totuuden, me keskustelemme tulevaisuudesta yhdessä.”

”Mitä tarkoittatte?”

”Keräämäni tiedot esitetään omassa yhteydessään. Jotta teillä ja vaimollanne olisi mahdollisuus yhteiseen tulevaisuuteen, sen yhteyden valossa meidän on sitten jatkettava keskusteluumme.”

”Nyt en käsitä lainkaan.”

Maisie nousi, käveli ikkunan luo ja kääntyi sitten katsomaan mahdollista asiakastaan. Jäykkä ilme oli selvästi pelkkää kulisia. Sisimmässään Maisie tunsi miehen kivun voimakkaana ja herkistyi oitis. Intuitio sanoi Davenhamin puhuvan ylpeydestä, vaikka tosiasiallisesti miehen sydän oli särkyneessä.

”Herra Davenham, työnkuvani on mutkikkaampi kuin osaatte kenties arvatakaan. Olen vastuussa kaikkien osapuolten turvallisuudesta. Ja se pätee silloinkin, kun olen tekemisissä yhteiskunnan rikollisen aineksen parissa.”

Davenham ei vastannut heti. Maisiekin pysyi vaiti ja antoi miehen tehdä päätöksensä. Kului muutama minuutti, sitten hiljaisuus huoneessa särkyi.

”Luotan Robinsoniin, joten olen kiinnostunut jatkamaan”, Davenham sanoi.

Maisie siirtyi takaisin pöytänsä luo ja katsoi ensin muistiinpanojaan, sitten kattoja, missä pulut palailivat vastarakennetuille pesilleen. Vasta sitten hän taas kiinnitti huomionsa nahkatuolissa istuvaan mieheen edessään.

”Hyvä on. Minäkin olen.” Maisie alleviivasi lupaustaan ottaa juttu vastaan vielä hetken hiljaisuudella.

”Kas niin, aloitetaan sitten osoitteellanne.”

HURMAAVAN MAISIE DOBBS -SARJAN ALOITUS ON TUNNELMALLISTA JÄNNITYSVIIHDETTÄ PARHAIMMILLAAN!

13-vuotias Maisie Dobbs työskentelee palvelijana aristokraattisessa lontoolaisperheessä. Hänen työnantajansa, suffragetti lady Rowan Compton ottaa älykkään tytön siipiensä suojaan, mutta sodan syttyminen muuttaa kaiken. Päätäväinen Maisie värväytyy sairaanhoitajaksi rintamalle. Vuosia myöhemmin, 1920-luvun lopussa, Maisie saavuttaa unelmansa ja perustaa oman etsivätoimiston. Ensimmäinen toimeksianto vie hänet paitsi murhaajan jäljille myös takaisin sotaan, jonka hän on niin kovasti yrittänyt unohtaa.

”Tämä kirja on muutakin kuin viihdyttävä mysteeri.
Se kertoo naisten vapautumisesta ja suurista muutoksista.”

MAIL ON SUNDAY

”Itsenäinen mutta haavoittuva Maisie ei hevin unohtu.”

KIRJAILIJA ELIZABETH GEORGE

Kannen suunnittelu: Andrew Davidson